



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοσιόν μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν'στην γήν των Παρθενώνων.

Τού μηνός Αύγούστου τρίτη,
Βασιληᾶς τρανά κηρύττει.

Χίλια κι' ἑξακόσα δεκατρία,
δραῖσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Χίλια διακότα κι' ἑξηνταέξη,
καθεὶς μὲ δάφναις'σὺν Ρήγ'ᾱ; τρέξη.



Κι' ὁ Ρωμηὸς πανηγυρίζει
γὰ τὸν Ρήγα, ποὺ γυρίζει.

Σηκωθῆτε...νάτος νάτος
τῶν μαχῶν ὁ Κορωνάτος.
'Απὸ μέσ' ἀπὸ φωτιαῖς νάτος ὁ Βουλγαροκτόνος,
νάτος, ποὺ τὸν καρτερεῖ γαλανοτυμένος Θρόνος.

Ζήτω ζήτω ὁ Καββαλάρης...
τὸν στολίζει τέτοια χάρις,
ὅπου λές' ἔχεινος εἶναι...
ζήτω ζήτω, Κωνσταντίνε.



Νάτος μὲς' στήν' Ἐκκλησίᾳ... καὶνε σύμφορῳ καὶ λιβά-
σὲ θαυματουργαῖς εἰκόνες, [νῆα
νάτος, ποῦ καπνοὶ μαχῶν κάνουν γύρω του στεφάνια,
κάνουν γύρω του Κορώναις.

Νάτην νάτην τῶν Πολέμων καὶ τῆς Νίκης ἡ Κορώναις,
μὴ θαρρῆτε, μᾶς φωνάζει, τελεωμένο τὸν ἀγῶνα.
Μεταδώσει τοὺς λόγους Βασιλῆα καὶ Στρατηλάτη,
πρέπει νάχωμε Πατρίδα, ποῦ νὰ γίν' ἰσχυροτάτη,
ἀνταξία τῶν παλῶν παραδόσεων καὶ θυλῶν,
νάσαι τρόμος τῶν ἐχθρῶν, νάσαι σεβασμὸς τῶν φί-
λων.

Τέτοια λείει, καὶ ὁ Λαὸς τῆς ἡμέρας τοῦ Θεοῦ τὰ
[σκαλὰ
βάζει μέσα στήν ψυχὴ του τὴν ψυχὴ τοῦ Βασιλῆα,
καὶ ἀπὸ δάφναις κάνει θήκη γιὰ θαυματουργὸ παιδί,
στρώνει δάφναις νὰ περάσῃ, δάφναις γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

B'.

Νάτος... ἡμέρας τοῦ κλίνουν τώρα
τάγματα τὰ νικηφόρα
τῆς Ἰδέας οἱ Στρατοί,
καὶ σὲ λάφυρα πατεῖ.

Φωναῖς φθάνουν καὶ ἀπὸ πέρα,
ζήτω τοῦ τοῦ Αὐτρωτοῦ,
ποῦ τὸν λένε καὶ Πατέρα
καὶ Κουμπάρο τοῦ Στρατοῦ.

Νάτος, ποῦ βαρυστενάζει,
παλληκάρια μου, φωνάζει,
ποῦ φτερόνετε τὴν Φήμη.

Τὸ ζευγάρι τῶν ξυλῶν
γὰ τῆς Δόξαις τῶν Ἑλλήνων.

A'.

Φ.— Τῆς Εἰρήνης ἡμέρ' ἀνατέλλει,
τοῦρα τοῦ τὸν σαλπίζουν ἀγγέλοι,
Ἐκκλησίᾳ τὴν σημαίνουν καμπάναις,
τὴν δοξάζουν τῆς Νίκης παιᾶνες.

Παλληκάρια μου χαμένα
καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ θυμμένα,
αἰωνία σας ἡ μνήμη.

Κάθε τίτλο, κάθε δόξα γιὰ τοῦ Ρήγα σας τὸ Στέμμα
σεῖς τὴν δώσατε παιδιὰ μου μὲ τὸ τίμιό σας αἷμα,
καὶ τὸ δάκρυα τοῦ Ρήγα μὲ τὰ κλέη τὰ μεγάλα
τὴν ἀθάνατή σας μνήμη θὰ τὴν ραίνουν στάλα στάλα.

Γ'.

Ἄρατε τὰς Πύλας τώρα, καὶ ἔρχεται λαμπρὸς Ἐκεῖνος
τῶν παραμυθιῶν ὁ Ρήγας, τῆς φυλῆς ὁ Κωνσταντῖνος.
ἔρχεται μὲ τὸν Ἀβέρωφ, μὲ τὸν εὐετό Καράβι,
ζήτω σὺ τὸν Βουλγαροκτόνο
μὲ χαρὰς κραυγάζουν τόνο
καὶ ὅσοι Ἀεθυερίᾳ δὲν εἶδαν, καὶ ὅσοι θ' ἀπομείνουν
[σκαλὰβοι.

Τρέχουν τρέχουν νὰ τὸν δοῦν,
Δεσποτάδες κελαῖδου
Ἀναστιάσεως τροπάρια.

Καὶ σὲ τούτῃ τῇ στιγμῇ
δὲν ἀκούονται λυγμοὶ
γιὰ χαμένα παλληκάρια.

Ἄρατε τὰς Πύλας τώρα, καὶ ἔρχεται λαμπρὸς Ἐκεῖνος
τῶν παραμυθιῶν ὁ Ρήγας, τῆς φυλῆς ὁ Κωνσταντῖ-
νος.
Ἄτονοι γι' αὐτὸν καὶ οἱ στίχοι καὶ τὰ λόγια μου φτω-
πῶς ἐγὼ μ' ἔχω νὰ ψάλω [χά...
τέτοιο Νικητὴ μεγάλο;
Ζήτω, Ζήτω, καὶ ὅλο Ζήτω τοῦ φωνάζω μοναχά.

Τῆς Εἰρήνης τρελλὰ πανηγύρια,
τόκα μία, παιδιὰ, τὰ ποτήρια.
Περικλέτο μου, χαῖρε καὶ σύ,
καὶ τῆς Νιάρχου πίνε κρασί.

Τὴν βροντοῦνε τουφέκια, κανόνια,
τὴν βροντοῦνε καὶ ἀρχαῖα μηλιόνα,
τὴν φωνάζουν παποῦδες καὶ ἐγγόνια.

Διαλαλεῖται σὲ γῆ καὶ σὲ κύματα,
διαλαλεῖται καὶ σ' ἀλάλα μνήματα,
ὅπου πέρνουν καὶ ἐκεῖνα λαλιὰ
καὶ φωνάζουν: εὐοί, Βασιλῆα.

Ἡ χρυσοῦ τῆς Εἰρήνης ἡμέρα
διαλαλεῖται καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πέρα.
Τόσος κόσμος τὸ φῶς τῆς κυττάζει
καὶ ἡ Βλαχία πετακτὴ τὴν γιορτάζει.

Ἀγεράκι δροσάτο φυσεῖ,
καὶ σὲ ζεῖδωρη τοῦτου πνοῇ
κυματίζουσε στάχρα χρυσῶ,
καὶ ὅλα πέρνουν χυμὸ καὶ ζωή.

Καὶ κρυστάλλινο τρέχει νερό,
καὶ φλογέρα Πανὸς ξεφαντόνει,
καὶ τὸ φύλλο, ποῦ φθίνει ξερό,
μυριόκαρπο τώρα φουντόνει.

Ἄκου Νίκης βροντῶδη παιᾶνα...
κύττα γύρω τὴν πράσινα κάλλι...
ξεφαντόνω καὶ ἐγὼ μὲ τὸν Πᾶνα,
γειά σου, νέα Πατρίδα μεγάλη.

Γεῖά σου, νέα Πατρίδα τιμῆς...
μὲ τραγοῦδια χαρὰς πολεμεῖς.
Γεῖά σου, νέα Πατρίδα τῆς δόξης,
ποῦ σὲ νέα ζωὴ θὰ μᾶς σπρώξῃς.

Γεῖά σου γειά σου, Μεγάλῃ Μητέρα,
ποῦ πετᾷ σὲ φωτὶ μὲ φλογέρα.
Γεῖά σου γειά σου, ποῦ κάνεις ἀλήθεια
περασμένου καιροῦ παραμύθια.

Πυροπολεῖς μ' ἓνα πῦρ Προμηθέων
καὶ φωτίζεις μὲ φῶς Παρθενόνων...
γειά σου γειά σου, Πατρίδα Πανθέων,
γειά σου γειά σου, Πατρίδα δαφνώνων.

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρα προβάλλει
μ' ἀμπελῶνας καὶ στάχεις χρυσοῦς,

τὴν γιορτάζω μ' ὀλόρθο κεφάλι
καὶ τροπαίων λαμπρῶν κολοσσούς.

B'.

Π.— Νάτην ἡ χαριτωμένη,
νάτην νάτην ἡ χρυσοῦ,
ὅπου κόσμος τὴν προσμένει
μὲ λαχτάρια περισσή.

Τὶ χαρίσματα χαρίζει,
σὲ τί πλούτη μᾶς καλεῖ,
καὶ λαὸς πανηγυρίζει
καὶ λαὸς τὴν διαλαλεῖ.

Πάλλευκος, οὐρανοβάμων,
Δέσποινα χορῶν καὶ γάμων,
καλλιστέφανος σκιρτᾷ.

Ξεφαντώματα καὶ γέλοια,
βγάζουνε κρασί τ' ἀμπέλια,
καὶ πληθαίνουν τὰ σπαρτά.

Δόξα σὲ Ρουμανία, δόξα σὲ τὸν Κάρολό τῆς,
ποῦ φάνηκε πῶς εἶναι σοφὴ Μεγαλειότης.
Δόξα σὲ τὸν Μαγρορέσκο, ποῦ τετρακόσα τάχει,
καὶ μὲ τὴν Συμμαχία φατῶδες πανηγυρίζει,
καὶ ἔδωκε σὲ τοὺς Βουλγάρους ἓνα γερό μπεντάχι,
καὶ ἔδειξε πῶς σὲ τοὺς καστὰνα δὲν χαρίζει.

Ζήτω ὁ Κάϊερ ὁ μέγας, πρώτης Αὐτοκρατορίας,
ποῦ τῆς Νίκης μᾶς θαυμάζει,
καὶ μὲ μὴ φωνὴ δαμάζει
τὸς ἀδάμαστα θηρία.

Ἐξο σὲ οἱ πειναλέοι,
κάτω τὰ ξεράδια λείει
καὶ τὸ πόδι του πατεῖ.

Κι' ἀπὸ τοῦ ζαρόνουν λύκοι
καὶ τοὺς πᾶναι κοῦα φοῖκη,
καὶ τοὺς πᾶναι ριπιτί.

Ζήτω ὁ Κάϊερ ὁ πᾶνυ,
πῶς σὲ τὴν ὑγείᾳ καὶ τούτου,
ποῦ τὸν Βασιλῆα μᾶς κάνει
Στρατηλάτη τοῦ Στρατοῦ του.

Εὔοι, παιδιὰ τοῦ Κάϊσερ, δόξαις καὶ μεγαλείᾳ...
ζήτω καὶ ἡ περιώνυμος τῶν ἰδεῶν Γαλλία,
ποῦ μπρὸς τῆς κάθε βάρβαρος βουβαίνεται Θεοσίτης
καὶ δὲν χωροῦνε τὰδικα μὲς' στὴ συνείδησί της.

Καὶ ποιὸς γιὰ τὴν Γαλλία μας δὲν θὰ πανηγυρίσῃ;
σῆκω καὶ πανηγύριζε μὲ τρέλλα, σοβαρέ,
κι' ἔλα μαζί μου γρήγορα νὰ πᾶμε' στὸ Παρίσι
νὰ ποῦμε' στὸν Πισσὼν μερσι καὶ' στὸν Πουανκαρέ.

Ποῦ νὰ μετρήσω σήμερα τὰ κλέη μας ἐκεῖνα;
δὲν βρῖσκω λόγια νὰ σοῦ πῶ τὴν ἄμετρη χαρά μου,
καὶ μόλις ὁ Πρωθυπουργὸς γυρίσῃ' στὴν Ἀθήνα
ἔλαρε σὺ τὴν λύρα σου καὶ ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου,
καὶ πᾶμε νὰ τοῦ ψάλωμε γιὰ τῆς μεγάλαις Νίκαις
χίλια καλῶς σὲ βρήκαμε, χίλια καλῶς μᾶς βρῆκες.

Ὁ ξυλέντρος συμπολίτης ψάλλει τὸ παιδί τῆς Κρήτης.

Φ.— Ἐπαινος' στὸν Κρητικὸ, ποῦ μαζί μὲ τὴν Εἰρήνη
ὁ μεγάλος Βασιλεὺς Μεγαλόσταυρο τοῦ δίνει.
Τὸν τιμᾷ καὶ ἡ Ρουμανία μὲ τὸν Μεγαλόσταυρό της,
τὸν τιμᾷ μὲ τὸν δικό του καὶ ὁ κλεινὸς Μαυροβου-
[νιώτης.

Τόσαις ἐθνικαῖς θυσίαις δὲν ἐπῆγαν τοῦ κακοῦ,
καὶ εἶναι τὴν ἀλήθεια μόνη
πῶς τὸ γένος μεγαλόνει
στὸν καιρὸ τοῦ Κρητικοῦ.

Γειά σου, γέρο Ψηλορείτη...
σέρνω τώρα μὲ τὴν Κρήτη
τὸν πυρρίχιο χορό.

Καὶ κυττάζω τὴν Ἑλλάδα
δόξης καὶ τιμῆς κοιλάδα
στοῦ Λευτέρη τὸν καιρό.

Καὶ τόλμη καὶ σφριγὸς
καὶ νοῦς οὐκ ὀλίγος....
τὴν Κρήτην αἰνῶ.

Μεγάλο τᾶστέρι
αὐτοῦ τοῦ Λευτέρη,
καὶ τύχη βουνό.

Βροντᾶτε, βροντᾶτε,
μ' αὐτὸν χαιρετᾶτε
Πατρίδα τροπαίων.

Τὶ δόξης Παλάτια
θαμβόνουν τὰ μάτια
τρανῶν Εὐρωπαίων.

Σὲ τούταις τῆς φοίκαις
τί τύχη τὴν βρῆκες
μ' αὐτὸν τὸν Λευτέρη.

Γεμάτη παράσημα
τραγοῦδ' ἀναστάσιμα
μὲ ξίφος' σιὸ χέρι.

Τοῖς χαῖρε, περιμάχητος τῶν Μακεδόνων χώρα,
Ἑλλάς πανηγυριώτισσα, Πατρίς εὐτυχισμένη,
κι' ἀνεῖναι καλορροϊκὸς ὁ Κρητικὸς σὰν τώρα
θαρρῶ πῶς πρέπ' ἰσόβιος Πρωθυπουργὸς νὰ μένῃ.

Γ'.

Π.— Τὶ χρυσὴ μᾶς βρῆκε μοῖρα...
σὺ Φεραῖε πρωτομάρτυ,
τὴν προφητικὴ σου λύρα
ἐμπνευσμένος ξαναπάρτη.

Τὰ πεντάρφανα παιδιὰ σου, τὰ παιδιὰ τὰ σκορπισμένα
μὲ καὶ μὸς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ,
τρέχουν τώρα μαζωμένα
σὲ κοιτίδα μητρική.

Τὴν χαρά των ποιὸς δὲν βλέπει;
τρέχουν, Ρήγα, νάβρουν σκέπη
σὲ μητέρα, ποῦ νικᾷ.

Κ' ὅπως ὄρνις τὰ πουλιά της
ἔτοι μὲ τὴν ἀγκαλιά της
τὰ σκεπάζει μητρικά.

Νὰ τὰ δύσσηχα παιδιὰ σου, νὰ τὰ σκόρπια παλλη-
[κάρια...

σῆκω καὶ τραγοῦδ' ἑσέ τα,
καὶ μὲ δάφνινα κλωνάρια
σὲ γιορταῖς ὠδήγησέ τα.

Κύττα τὰ στὴν ἀγκαλιά
τῆς πολυπαθῆς τῶν μάννας
πῶς πέτοῦνε μὲ παιᾶνας
Κωνσταντίνου Βασιλεῖα.

Κύττα τώρα, πρωτομάρτυ, μὴ Πατρίδα μὲ στεφάνη
ὅπως σὺ τὴν ὠνειρεύθης ἀπὸ κάτω σὲ πλατάνη.
Πόσους πέρασε καιροὺς ταπεινὴ μὲ καταφρόνια,
πόσους πέρασε καιροὺς μὲ φαρμάκια κάθε μέρα...
κοῖμα ποῦμαι γέρος πιά καὶ δὲν ἔχω μπρὸς μου χρόνα
νὰ προσφθάσω νὰ τὴν δῶ πανελεύθερη Μητέρα.